प्रकाशितो न मे यस्य दत्ताद्या दिव्यशक्तयः ॥ १९९ ॥
अहो सर्व्वेश्वरो विष्णुः सर्व्वदेवोत्तमोत्तमः ।
भवदादिगुरुर्मूढैः सामान्य इव लक्ष्यते ॥ २०० ॥
महीयसां हि माहात्म्यं भजमानान् भजन्ति चेत् ।
द्विषतोऽपि तथा पापानुपेक्ष्यन्ते क्षमालयाः ॥ २०१ ॥
मयापि बाल्ये स्वपितुः प्रजा दृष्टा बुभुक्षिताः ।
दुःखादशक्ताः स्वं पोष्टुं श्रिया नाध्यासिताः पुरा ॥ २०२ ॥
त्वया संवर्द्धिताभिश्च प्रजाभिर्विबुधादयः ।
विससङ्गिः स्वशक्त्याद्याः ससुहृन्मित्रबान्धवाः ॥ २०३ ॥
त्वया विना क्व देवत्वं क्व धैर्य्यं क्व परिग्रहः ।
सर्व्वे भवन्ति जीवन्तो यातनाः शिरसि स्थिताः ॥ २०४ ॥
तामृते नैव धर्मार्थौ कामो मोक्षोऽपि दुर्लभः ।
क्षुधितानां दुर्गतानां कुतो योगसमाधयः ॥ २०५ ॥
सा च संसारसारैका सर्व्वलोकैकपालिका ।
वश्या सा कमला यस्य त्यक्त्वा त्वामपि शङ्कर ॥ २०६ ॥
श्रिया धर्मेण [7]शौर्य्येण रूपेणार्ज्जवसम्पदा ।
सर्व्वातिशयवीर्य्येण सम्पूर्णस्य महात्मनः ॥ २०७ ॥
कस्तेन तुल्यतामेति देवदेवेन विष्णुना ।
यस्यांशांशकभागेन विना सर्व्वं विलीयते ॥ २०८ ॥
जगदेतत्तथा प्राहुर्दोषायैतद्विमोहिताः ।

---

[7] शौचेन ॥